

Torna l'Independentisme,

Torna Esquerra Republicana

Assemblea d'Esquerra Independentista

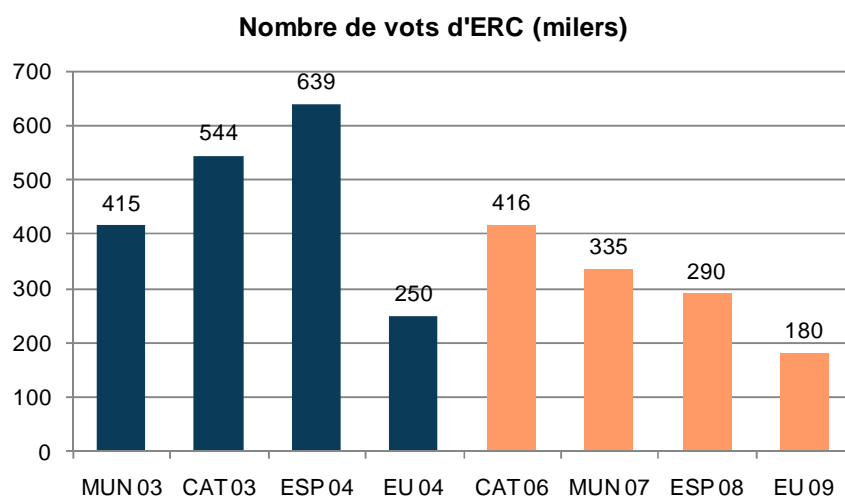
Rellançar Esquerra, recuperar la il·lusió

Síntesi de la ponència política

Esquerra Republicana de Catalunya està immersa en un moment decisiu pel seu futur com a partit i com a eina eficaç per a l'alliberament nacional i social dels Països Catalans. Tres són els factors que haurien de provocar un auge electoral d'ERC que no s'està produint, ans el contrari.

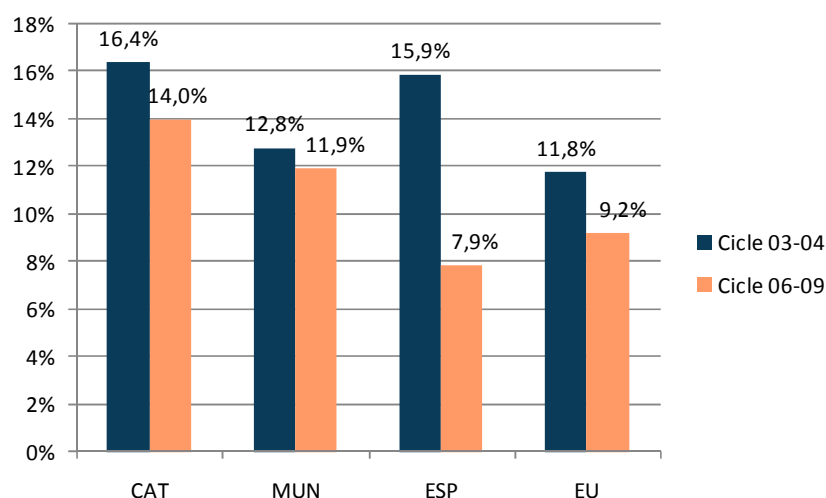
- L'eclosió social del sobiranisme que creix dia a dia als Països Catalans.
- L'agonia dels somnis autonomistes i federalistes una vegada el nou Estatut s'ha demostrat ineficaç per a fer progressar Catalunya.
- Una crisi econòmica i social que està directament relacionada, a nivell internacional, amb el predomini de les polítiques conservadores i neoliberals d'especulació financera i immobiliària, i, als Països Catalans, amb l'espoli fiscal amb què Espanya ens sotmet.

Malauradament, en aquest context que ens hauria de ser molt favorable (com ho és per a d'altres partits independentistes que no paren de créixer com l'SNP, el Sinn Fein o el Plaid Cymru) l'històric partit de Francesc Macià porta des de l'any 2006 patint davallades electorals. Aquesta realitat obliga a Esquerra Independentista a organitzar-nos, a créixer en el si d'ERC i a plantejar un renovat projecte, amb idees fresques i amb una nova estratègia, per a rellançar ERC.

Amb les eleccions europees Esquerra tanca un cicle perdent vots en cadascuna de les 4 convocatòries, entre 70,000 (municipals i europees) i 350,000. Els resultats darrers de les

eleccions espanyoles i europees, per sota del 10% dels vots a Catalunya i del 5% en molts municipis importants, ens situen de tornada als resultats del cicle 1999-2001, però amb una tendència descendent enlloc de l'ascendent d'aleshores.

La causa d'aquesta davallada la trobem en el fet que la credibilitat independentista i d'esquerres d'ERC va caure fortament quan va tornar a pactar l'any 2006 amb el PSC-PSOE, un partit subordinat a Madrid que mesos abans ens havia fet fora del govern per haver mantingut la coherència i votar no a l'Estatut retallat.

El fet de pactar amb un partit d'obediència espanyola, sense un programa ambiciós, sense poder explicar cap full de ruta independentista i sense poder portar a terme polítiques socials ambicioses per culpa de l'espoli fiscal (a tall d'exemple, Catalunya és l'últim territori de l'Estat en despesa universitària per alumne i el 14è de 17 en despesa sanitària per càpita) ha portat ERC a perdre credibilitat com a partit de l'esquerra independentista i, conseqüentment, a perdre centenars de milers de vots independentistes i d'esquerres, i representació institucional.

Tot seguit, presentem 5 idees per a trencar amb l'espiral descendent de resultats i una estratègia per a portar-les a la pràctica. Aquestes propostes s'aprofundeixen en la ponència política que segueix a continuació

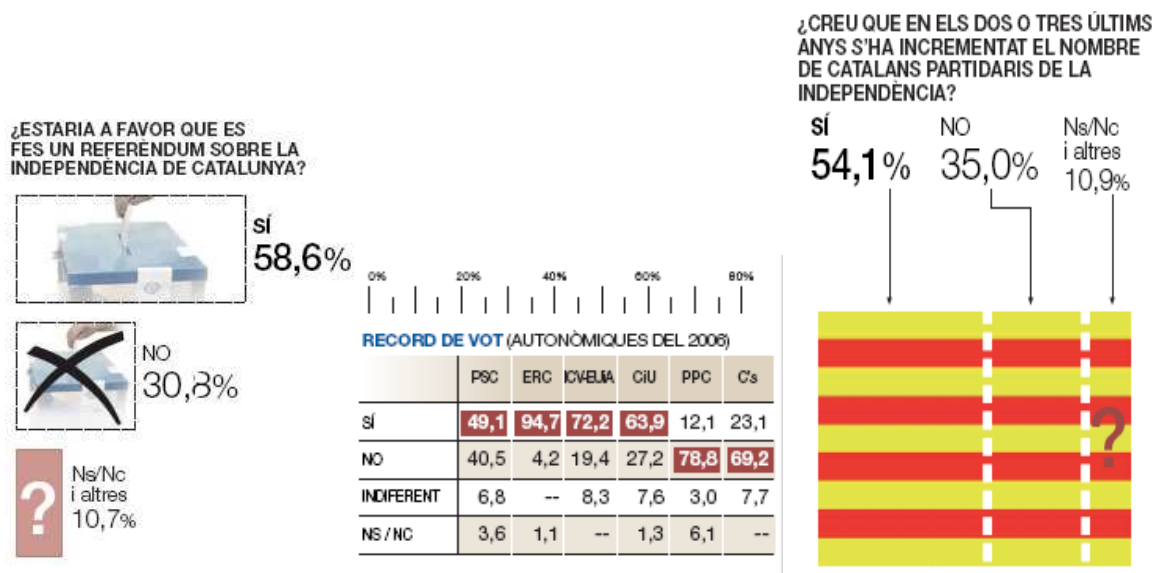
El canvi d'estratègia que proposem: tornar a l'independentisme de la credibilitat

5 idees pel canvi i el relleu d'ERC

1. L'estratègia d'aliança amb el PSC s'ha esgotat. Ens fa perdre credibilitat independentista i d'esquerres i centenars de milers de votants d'ERC han passat a l'abstenció. Després de les properes eleccions al Parlament de Catalunya **ERC no ha de formar Govern de la Generalitat amb cap partit d'obediència espanyola (PSC o PP –com demostra l'obediència dels seus diputats a Madrid-), i només formarà Govern de la Generalitat amb la força o forces polítiques catalanistes que assumeixin la necessitat d'un programa polític ambiciós per fer front a la dependència política i a l'espoli fiscal que agreuja la crisi: el concert econòmic i l'exercici del dret de decidir a través de la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació.**

Avui, exercir el dret de decidir és acceptat per una majoria clara de catalans (58,6%) i per això ha de ser una condició per pactar Govern. Una majoria social està al nostre costat en la defensa d'aquest dret, i per això no ens ha de fer por no formar part del Govern de la Generalitat durant la propera legislatura en el cas que, passades les

eleccions, encara no trobem aliats per exercir-lo. Tornarem a guanyar força, prestigi i credibilitat i més d'hora que tard la resta de forces polítiques catalanistes hauran d'acceptar que necessitem exercir el dret a constituir-nos en Estat propi per assegurar el nostre benestar. Amb aquest projecte l'SNP de l'Àlex Salmond va guanyar les eleccions al Parlament d'Escòcia i també les darreres al Parlament Europeu. N'hem de prendre nota.

Enquesta publicada pel Periòdic de Catalunya

2. Cal rebutjar el model de finançament que proposa el PSOE perquè no permet reduir significativament l'espoli fiscal de 22.000 milions d'euros, ni ens permet fer front a la crisi. I és fonamental per tal de no hipotecar la credibilitat de la nostra reivindicació del Concert Econòmic. Esquerra independentista va presentar més de 1.000 signatures perquè la militància pugui decidir en referèndum sobre aquesta qüestió.
3. Al Congrés dels Diputats, no podem pactar a la baixa amb Madrid –peix al cove- i no ens ha de fer por iniciar quan calgui el conflicte polític amb l'Estat, a través de mobilitzacions, impulsant consultes populars... en defensa dels drets de Catalunya i d'allò que avui desitja la majoria de la societat catalana (concert econòmic, dret de decidir, seleccions esportives oficials, la fi dels peatges...).
4. Cal tornar a treballar amb la societat civil i els moviments populars: cal tornar amb la gent i a encapçalar mobilitzacions socials en defensa dels nostres drets com a poble, contra l'espoli fiscal, per la justícia social i per un medi ambient sostenible.
5. Hem de difondre entre la societat catalana el nostre full de ruta cap a la independència i el model d'Estat català que proposem: amb més llibertat, amb més igualtats d'oportunitats, amb més benestar, amb més civisme. Així ampliarem la base social de l'independentisme d'esquerres.

I com ho aconseguirem?

1. Des d'Esquerra Independentista treballarem perquè aquesta nova estratègia sigui assumida pel conjunt del partit per afrontar amb garanties les properes eleccions catalanes. La presentarem al Consell Nacional i a les Conferències programàtiques que es convoquin amb l'objectiu d'elaborar el programa electoral d'ERC. També en el proper Congrés Nacional en forma de ponència política.

2. **Tota la militància d'Esquerra Independentista ens hem d'activar. Hem de participar de les reunions de militants, de les Executives locals i comarcals, i estar ben presents en el dia a dia de la vida del partit.** Només treballant fort ens guanyarem el respecte i la confiança dels nostres companys i companyes.
3. **Hem de treballar per aconseguir que en el nostre nivell immediat d'actuació, a nivell local i comarcal, el partit ja sigui aquell que volem a nivell nacional:** un partit mobilitzat, que torna amb la gent, humil i honest, atent a les problemàtiques socials del nostre entorn. És cert que la política de pactes a nivell local pot ser més flexible que a nivell nacional, però sempre l'hem d'abordar des d'una exigència programàtica, des de la coherència i la fermesa.
4. **Hem de convèncer altres companyes i companys perquè formin part d'Esquerra Independentista.** Només des de la implicació de tothom la nostra proposta de canvi podrà esdevenir majoritària.
5. Els resultats electorals han deixat clar que fora d'ERC l'independentisme té moltes dificultats per quallar i organitzar-se. ERC és el pal de paller de l'independentisme en el nostre país. **Hem de convèncer a les persones independentistes que coneguem, perquè entrin a militar a ERC i col·laborin en el projecte de canvi que representem.**

La ponència política

1. El moment que vivim: per què ERC perd centenars de milers de vots mentre l'independentisme no para de créixer?

La situació política actual al nostre país està marcada, per un cantó, per la crisi econòmica i social que es va iniciar ja a començaments de 2008, i per l'altre, per l'eclosió social de l'independentisme arran del fracàs del nou Estatut retallat. Dos fenòmens que mostren l'esgotament de dos projectes polítics: el conservadorisme, arrelat en una visió fonamentalista en que tot ho resol el mercat, i el projecte de l'Espanya plural, on l'autonomisme i el federalisme havien de garantir el benestar i el desenvolupament de la nació catalana (quan la realitat és que en el rànquing de renda familiar hem passat de la 1a a la 9a posició per darrera de Melilla en només 20 anys). Dos projectes que han anat més íntimament lligats del que se sol admetre i que, finalment, s'han demostrat fracassats després de dècades d'hegemonia política. En aquest context sembla evident que l'únic partit parlamentari independentista i d'esquerres –ERC- hauria de créixer a passes de gegant. Però la realitat és que passa tot el contrari, i davalla. Perquè?

2003 - 2004: la fase d'ascens

L'any 2003 es va iniciar una nova etapa pel nostre país. Per primer cop des de l'època republicana, ERC esdevenia necessària per governar Catalunya. Però el preu per comptar amb el seu suport era car i inequívoc: calia comprometre's amb un nou i ambiciós Estatut d'autonomia, un nou Estatut que hauria de comportar el reconeixement de la nació catalana i la consecució d'un nou model de finançament que dotés la Generalitat de Catalunya de sobirania financera i posés fi a l'espoli fiscal.

Aquest ambiciós programa polític, sense ser un programa de màxims que exigís la independència pel dia següent, **comportava la promesa de pactar a partir d'un full de ruta clar, ambiciós i comprensible cap a la sobirania**, de manera que va engrescar una bona part de l'electorat català, cansat dels 23 anys de regionalisme conservador. **La fermesa i la credibilitat independentista, juntament amb la imatge d'ERC com un partit nou i diferent, responsable,**

honest i amb les mans netes i les idees clares, van portar als espectaculars creixements electorals dels anys 2003 i 2004.

2006: l'inici de la davallada

La reforma de l'Estatut va ser un procés tan esperançador pel país com traumàtic va ser el seu desenllaç. Gràcies al PSOE i a CiU l'esperança es va desfer el 21 de gener de 2006 amb el pacte Mas-Zapatero. Des d'aleshores allò que fins el moment era una sospita es va transformar en una certesa: l'Espanya federal és una utopia. L'encaix des Països Catalans a Espanya és el del peix petit que encaixa a la boca del gran. El federalisme, i amb ell l'autonomisme, han esdevingut finalment vies mortes que només han portat els Països Catalans a empobrir-se any rere any.

En aquell moment el nostre partit només va estar a l'alçada de les circumstàncies gràcies a la pressió de la militància i de les JERC, així com d'alguns dirigents a nivell intern. Els rostres més públics del nostre partit, en canvi, van protagonitzar un creuament de declaracions contradictòries i ambigües, del sí crític al nul polític, que va durar mesos, cosa que va deixar molt debilitada la fermesa i la credibilitat independentista d'ERC davant el seu electorat. En les eleccions de l'any 2006 vam perdre 120.000 vots i dos diputats.

2007-2009: s'agreuja la davallada, l'estratègia de pacte amb el PSC no ha funcionat

Però quan veritablement la credibilitat independentista i d'esquerres va caure fou quan **ERC va tornar a pactar el 2006 amb el PSC-PSOE, quan mesos abans ens havien fet fora del govern per haver mantingut la coherència i votar no a l'Estatut retallat.** Un pacte que va ser forjat sense un programa polític ambiciós com el de l'any 2003.

El fet de pactar amb un partit d'obediència espanyola, sense un programa ambiciós, sense poder explicar cap full de ruta independentista i sense poder portar a terme polítiques socials ambicioses per culpa de l'espoli fiscal (a tall d'exemple, Catalunya és l'últim territori de l'Estat en despesa universitària per alumne i el 14è de 17 en despesa sanitària per càpita) ha portat ERC a perdre credibilitat com a partit de l'esquerra independentista i, conseqüentment, a perdre centenars de milers de vots independentistes i d'esquerres, i representació institucional.

En les darreres eleccions al Parlament Europeu, ERC ha perdut al Principat 70.000 vots – ha reculat al nombre de vots d'ara fa 10 anys, de les europees de 1999- i el PSC més de 200.000. En tres anys hem esgotat tot el creixement electoral dels anys 2003 i 2004, els anys de l'ambició política. Queda clar que l'estratègia que buscava governar amb el PSC per captar vots entre el seu electorat no ha funcionat. ERC no ha aconseguit captar votants del PSC i n'ha perdut molts de propis. **Només distanciant-nos i diferenciant-nos d'aquest partit subordinat a Madrid, però també de l'autonomisme de CiU, podrem recuperar els centenars de milers d'electors independentistes que ara es refugien en l'abstenció.**

A les Balears, Esquerra Republicana s'ha presentat, sense competir electoralment amb el PSM, en coalició amb Entesa per Mallorca, i ha aconseguit 7.641 vots, el 2'98% del total; fa cinc anys, Esquerra, en solitari, i competint amb el PSM (que en va fer més de 9.000), en va aconseguir 7.498. És, això sí, l'únic territori dels Països Catalans on Esquerra creix en vots: concretament, 164. És evident que la coalició Esquerra-Entesa no ha capitalitzat el vot en clau nacional. Els 9.000 vots anteriors del PSM s'han perdut entre l'abstenció i Iniciativa Internacionalista (1.562 vots).

Al País Valencià s'ha perdut el 40% dels vots respecte les eleccions de l'any 2004. Ha estat la davallada més important d'entre tots els territoris dels Països Catalans i indica la necessitat d'iniciar un període de reflexió i de renovació.

A força de voler ser un partit "normal", homologable a l'*status quo*, en un moment en què l'*status quo* està en plena crisi, ens ha portat a perdre el nostre principal actiu: el fet de ser un partit

diferent. En aquest context, la famosa "pluja fina", la idea que cal estar a Govern per fer créixer ERC a cop de polítiques socials impossibles i d'espais de sobirania que no són tals (el que feia CiU), ha estat percebut per una bona part del nostre electorat com una manera de justificar la voluntat d'estar al Govern i ostentar càrrecs.

2. L'independentisme que necessita ERC i el país: tornar a l'independentisme de la credibilitat

Queda clar, doncs, que l'independentisme que ha desenvolupat ERC des de 2006 ha estat molt retòric, de molta declaració, però poc pràctic, sense una traducció clara en acció política real i en objectius sobiranistes plausibles (Concert Econòmic, dret de decidir, nova llei de política lingüística...); és això el que ha comportat una pèrdua de credibilitat i de suport electoral.

Guanyar de nou la credibilitat que hem tingut com a partit independentista i d'esquerres necessita de fets i no de paraules. **Per això, el nou independentisme que proposem ha de ser fonamentalment pràctic i clarament distingible per part dels independentistes d'esquerres del nostre país.** Proposem, per tant, un canvi d'estratègia perquè en els àmbits prioritaris on actua el nostre partit i en els que està centrada l'atenció de l'electorat passem als fets i a l'acció independentista: en l'actual Govern de la Generalitat, al Congrés dels Diputats, a l'hora d'afrontar les properes eleccions al Parlament i la formalització de futurs governs i en el treball amb els moviments socials i populars.

a) Al Govern de la Generalitat: rebutjar el model de finançament del PSOE i recuperar credibilitat independentista i d'esquerres

Demaneu que Esquerra Republicana de Catalunya, com a partit i en el si del Govern, rebutgi formalment el model de finançament que proposa el Govern espanyol i que només permetria acabar amb el 10% del nostre espoli fiscal (de 22.000 milions d'euros). D'aquesta manera, quan es convoquin eleccions el poble de Catalunya podrà optar per una nova estratègia independentista, fonamentada en el Concert Econòmic i en el dret de decidir, per acabar amb l'espoli fiscal i fer front a la crisi.

Hem de ser conscients que mantenir una negociació a la baixa sobre el model de finançament provocarà una pèrdua encara més notable del suport electoral en les properes eleccions al Parlament de Catalunya.

b) Al Congrés dels Diputats: no podem pactar a la baixa amb Madrid i no ens ha de fer por iniciar quan calgui el conflicte polític amb l'Estat, a través de mobilitzacions, impulsant consultes populars... en defensa dels drets de Catalunya i d'allò que avui desitja la majoria de la societat catalana (concert econòmic, dret de decidir, seleccions esportives oficials, la fi dels peatges...).

Pactar amb el PSOE, permetre que el PSC voti diferent al Parlament de Catalunya que al Congrés dels Diputats de Madrid (sobre l'ús del català al Congrés, sobre l'augment del Salari Mínim Interprofessional, sobre la participació de la Generalitat en la gestió de l'aeroport del Prat...) o el fet d'abstenir-nos sovint en les votacions, el que permet estabilitat al Govern espanyol, és un dels factors que ha contribuït a la pèrdua de credibilitat davant l'opinió pública.

El pacte parlamentari de rebaixes amb Madrid no sempre és el mal menor, sinó que en la majoria dels casos acaba sent el major, ja que no fa respectar els nostres drets com a poble, ens empobreix el país amb la morralla que ens concedeixen, i els espanyols acaben per perdre'ns el respecte. Avui, per exemple, una majoria social vol el Concert Econòmic pel

nostre país, i per tant el que cal és exigir-lo en comptes de negociar un finançament a la baixa; avui, també, una majoria social demanda el dret del poble català a decidir lliurement el seu futur, de manera que el que ERC ha de fer és fer una Llei de Referèndums i no una de consultes populars que obligui a demanar permís a l'Estat espanyol; avui una majoria social considera insuficient la inversió estatal en infraestructures i serveis socials al nostre país, i aquesta majoria no ens demana que seguim aconseguint uns quants milions per anar aguantant sinó que reclamem tots els nostres diners per construir l'Estat del Benestar que volem. Tot plegat necessita que tinguem el nervi suficient per aixecar-nos de la taula de negociacions si no s'atén a les demandes del poble.

Proposem, doncs, la regeneració d'Esquerra Republicana de Catalunya, i de la política catalana en general, sobre la base d'una nova manera de concebre les relacions amb Madrid. Hem de passar de l'acord parlamentari de rebaixes, de l'acord de despatxos i passadissos amb Madrid, a l'exigència de justícia i de respecte pels nostres drets com a poble, **utilitzant sempre que calgui el conflicte democràtic -amb mobilitzacions, consultes populars, i accions d'internacionalització del conflicte- com a instrument de pressió**. No ens ha de fer por que es visualitzi el conflicte latent que enfronta els interessos dels catalans amb la política de l'Estat espanyol; ans el contrari, és la única manera de construir una majoria social independentista i d'esquerres.

c) L'estratègia d'aliança amb el PSC s'ha esgotat i no es pot tornar a repetir. Ens fa perdre credibilitat independentista i d'esquerres i centenars de milers de votants d'ERC han passat a l'abstenció. Després de les properes eleccions al Parlament de Catalunya ERC no ha de formar Govern de la Generalitat amb cap partit d'obediència espanyola (PSC o PP -com demostra l'obediència dels seus diputats a Madrid-), i només formarà Govern de la Generalitat amb la força o forces polítiques catalanistes que assumeixin la necessitat d'un programa polític ambiciós per fer front a la dependència política i a l'espoli fiscal que agreuja la crisi: el concert econòmic i l'exercici del dret de decidir a través de la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació. Avui, exercir el dret de decidir és acceptat per una majoria clara de catalans (58,6%) i per això ha de ser una condició per pactar Govern.

Una majoria social està al nostre costat en la defensa d'aquest dret, i per això no ens ha de fer por no formar part del Govern de la Generalitat durant la propera legislatura en el cas que, passades les eleccions, encara no trobem aliats per exercir-lo. Tornarem a guanyar força, prestigi i credibilitat i més d'hora que tard la resta de forces polítiques catalanistes hauran d'acceptar que necessitem exercir el dret a constituir-nos en Estat propi per assegurar el nostre benestar. Amb aquest projecte l'SNP de l'Àlex Salmond va guanyar les eleccions al Parlament d'Escòcia i també les darreres al Parlament Europeu. N'hem de prendre nota.

El problema no és amb quina força d'obediència catalana es pacta, **sinó què es pacta**. La diferència no es troba, com diuen alguns dirigents del nostre partit, entre ser un partit "de govern, madur i responsable" o un partit "d'oposició, adolescent i immadur". **La diferència es troba entre ser un partit que governa per gestionar un *status quo* fracassat, o un partit que governa per protagonitzar i dirigir el canvi que aquest país necessita, un partit transformador i de lluita per la independència i la justícia social.**

Si l'error de l'any 2006 a Catalunya va ser pactar amb un partit d'obediència espanyola i amb un programa que plantejava només el desenvolupament de l'Estatut retallat, ara proposem presentar-nos a les properes eleccions amb un programa ambiciós, amb un full de ruta clar i pautat cap a la independència, explicant-lo com la única solució possible a l'empobriment progressiu que pateix el país, com a única sortida a la crisi i com a única via per construir un país lliure i socialment just.

Ara bé, perquè aquest programa sigui creïble, i la ciutadania no pensi que el posarem al calaix una vegada acabin les eleccions, **cal subordinar la constitució de qualsevol nou Govern a aquest**

full de ruta vers la independència nacional que ha de contenir almenys els següents passos que avui gaudeixen d'un suport majoritari en el si de la societat catalana.

- **L'assoliment d'un nou model de finançament basat en el concert econòmic:** que doti el govern de Catalunya de sobirania financera i dels recursos suficients per començar a dur a terme les polítiques d'esquerres que el nostre partit defensa.
- **L'aprovació de la llei catalana de consultes populars per via de referèndum:** sense subordinar a l'Estat la convocatòria d'aquests i lògicament assegurant que siguin vinculants.
- **Programar la convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació per definir l'estatus polític de Catalunya:** on la ciutadania de Catalunya pugui expressar si el seu desig és continuar dins Espanya o separar-se d'aquesta.
- **Un pla de Govern ambiciós amb mesures socials i econòmiques progressistes:** de desenvolupament dels serveis públics i de millora de l'educació per fer front a la crisi econòmica, que impliqui una nova Llei de Política Lingüística, l'exercici ple de les competències en immigració, benestar social, habitatge i cultura, trens, ports i aeroports, la supressió dels peatges, el reforçament de les polítiques de gènere i d'emancipació juvenil, l'augment en la inversió en ensenyament i sanitat públiques, l'obertura d'un procés vinculant de diàleg amb tots els sectors afectats per la LEC i pel procés de Bolonya, i el posicionament contrari als projectes coneguts com a MAT i Quart Cinturó, i a qualsevol tipus de transvasament del riu Ebre.
- **La internacionalització del conflicte amb els estats espanyol i francès:** una tasca que no pot limitar-se a la d'altra banda necessària obertura de delegacions de la Generalitat arreu del món. Si ens prenem seriosament la tasca de construir un Estat propi resulta indispensable anar a buscar socis internacionals poderosos que puguin començar a simpatitzar amb aquest projecte i, eventualment, avalar-lo.

Amb aquest full de ruta podem engegar el procés d'alliberament nacional i social que el país necessita. Una vegada engegat, quan esdevingui realitat la convocatòria d'un referèndum d'independència, amb el 20% de la població que ja avui es declara independentista, i el 37% que, per sobre dels autonomistes, reclama un estat federal (quan a Espanya i França ningú es vol federar amb nosaltres), serà possible sumar una majoria social per proclamar la República Catalana.

d) Amb la societat civil i els moviments populars: tornar amb la gent:

Cal que ERC deixi de ser un partit estrictament institucional per tornar a ser el partit de la gent, que es troba entre la gent. En aquest sentit proposem que ERC participi i encapçali una altra vegada les lluites socials i les mobilitzacions per l'Estat català. Cal tornar a sortir al carrer en la defensa del Concert Econòmic, del dret a decidir, de la llengua i la cultura catalanes, d'una sortida progressista a la crisi i d'un model mediambiental sostenible.

3. Hem de difondre el projecte de l'esquerra independentista: la República Catalana que volem

Quan sortim a convèncer la ciutadania que el que ens convé és l'Estat català les primeres preguntes que apareixen són sempre les mateixes: “però quin Estat català? Per fer què? I com m’afectarà a mi o als meus interessos?” I és lògic: quan emprenem un camí hem de tenir clar, primer, on volem arribar. Des de l’atenció al contingut de la **Declaració Ideològica d’ERC**, entenem que el futur Estat català s’ha d’inspirar en la tríada republicana: Llibertat, Igualtat, Fraternalitat.

- a. La **llibertat** no es redueix, com pretén la dreta moderna, al *laissez-faire* econòmic sinó que té un significat molt més extens i exigent: la llibertat com a *absència de dominació*, tant respecte del propi Estat com de qualsevol altra forma de poder (econòmic, religiós o social). La convicció que un determinat tipus de moral privada (religiosa, en particular) no pot convertir-se en guia de l'Estat sense acabar amb la llibertat republicana ens porta a defensar la **laïcitat** de l'espai públic.
- b. La **igualtat**, al seu torn, és pel republicanisme la condició indispensable de la llibertat i, a més, l'element bàsic de tota justícia social. Només és tolerable la desigualtat fundada en el mèrit i en la seva utilitat per a l'interès general; les desigualtats sorgides d'elements externs a la voluntat dels individus (el seu sexe, el seu lloc de naixement, la posició social de la seva família, el color de la seva pell) són inadmissibles en una societat justa. La república no pot tolerar que ningú sigui tan pobre com per veure en perill la seva llibertat ni, tampoc, que ningú sigui tan ric com per posar en perill la llibertat de tothom. Aquest impuls igualitari és el que ens converteix en una força **progressista**.
- c. La **fraternalitat** no és el menys important d'aquesta tríada de valors republicans. La llibertat i la igualtat només es poden mantenir a una república on el ciutadà està tan compromès amb l'interès de tothom com ho està amb el seu propi interès. Un exercici de virtut cívica que només es dona entre aquells que es reconeixen fraternalment com a membres d'una mateixa comunitat. De tots els àmbits en els que es pot exercir aquesta fraternalitat republicana (des de la ciutat fins a la comunitat internacional) el més important, i el més efectiu, és la nació, la pàtria. És això el que ens porta a reivindicar el valor del **patriotisme** com a ciment cívic de la república.

La República Catalana és la única pàtria que els i les catalanes podrem sentir com a nostra, perquè és la única on no serem fiscalment espoliats, lingüísticament discriminats i políticament menyspreats. És l'únic marc polític on podrem organitzar la nostra societat sota els valors de la Llibertat, la Igualtat i la Fraternalitat. I és aquesta diagnosi la que ens porta a ser, en definitiva, **independentistes**.

4. Torna Esquerra Republicana: el partit de la radicalitat democràtica

El repte principal al que s'ha d'enfrontar ERC és el de com acabar d'esdevenir un partit gran sense deixar de ser un gran partit, aquell gran partit de l'aire fresc i les mans netes. De fet hauríem de tenir clar que només serem un partit gran si seguim sent aquest gran partit, el partit que escolta el poble i hi parla de tu a tu; el partit on tothom participa de les decisions transcendentals. La relació entre una i altra cosa és ben clara: qui s'apuntarà, qui pagarà la quota, com es farà gran el nostre partit, si no permet participar tothom que hi militi? Els altres partits poden repartir càrrecs i sous, però ERC és un partit que no es pot fonamentar-se en aquesta pràctica clientelar. L'únic que podem repartir, i és el nostre principal actiu, és el dret de decidir de la militància. Aquesta ha de

ser la nostra raó de ser si volem créixer.

Aquesta renovació dins el partit s'ha de traduir en l'execució real de les esmenes que Esquerra Independentista aprovà en el darrer Congrés Nacional, que es fonamenten en la democràcia participativa i l'assemblearisme:

- a) **L'assemblearisme i la democràcia participativa com a elements distintius d'Esquerra:** Esquerra Republicana potenciarà i concretarà el caràcter assembleari del seu funcionament, element distintiu del mateix. Aprofundirà en els mecanismes republicans de democràcia participativa i en la radicalitat democràtica en la presa de decisions, impulsant primàries per escollir els/les caps de llista electorals en l'àmbit nacional i en l'àmbit de les diferents circumscripcions electorals, limitant mandats i utilitzant la convocatòria de referèndums interns en les grans decisions de país (política de pactes, posició política sobre referèndums...).
- b) **Separació dels càrrecs de partit dels càrrecs de govern:** Esquerra Republicana de Catalunya és un partit de lluita i de govern, un partit d'alliberament nacional i social. Per actuar coherentment, i perquè aquesta coherència es mostri de forma nítida i a través de companyes i companys que no entrin en contradiccions ni duplicitats, ens cal separar estrictament els lideratges de partit dels càrrecs de govern.

Aquest caràcter assembleari i radicalment democràtic de les esmenes aprovades al darrer Congrés Nacional s'hauria de veure, al seu torn, completat per:

- c) **L'estructuració federal a nivell de Països Catalans :** Esquerra Republicana haurà d'adaptar la seva estructura a la realitat federal dels Països Catalans, amb una unió entre iguals de les Federacions del Principat de Catalunya, la/les Federació/ns del País Valencià, la/les Federació/ns de les Illes Balears i Pitiüses i la Federació de la Catalunya Nord, en condicions d'igualtat i incrementant els recursos per al territori. Així mateix es procedirà al reconeixement de noves Federacions Regionals al País Valencià (de la mateixa manera que s'han formalitzat al Principat) i, si el nombre de militants ho permet, a les Illes.
- d) El reforçament del paper de la **formació i la comunicació** dins el partit, que ha de deixar de ser vista com una activitat secundària per passar a convertir-se en una de les prioritats del partit, atès que només amb gent formada i preparada podem aconseguir els ambiciosos objectius que proposem pel partit. Cal potenciar i territorialitzar l'Institut de Formació recentment creat, adaptant la seva oferta formativa a la realitat concreta de cada territori.
- e) Un paper determinant per les **comissions sectorials**, que han de tenir una estructura molt més organitzada i territorialitzada. El treball sectorial és fonamental per a l'estructuració d'un discurs molt més elaborat i treballat des del territori i per al territori.

Les JERC, al seu torn, i des de la seva independència, han de complir un paper central en la configuració de la nova estratègia que proposem. Correspon a les JERC el paper històric de motor de canvi i avantguarda del partit en els moments crucials de la seva història. Va ser entre d'altres gràcies a les JERC que es va imposar dins les files d'Esquerra el "no" a l'Estatut retallat. Correspon a aquesta organització germana d'ERC la tasca d'aconseguir que el partit sigui referent entre el jovent, i per a aquest propòsit no hi ha un altre camí que enfortir les JERC i afirmar el seu històric rol d'avantguarda del canvi al si de la família republicana.

5. Esquerra Independentista, més necessària que mai: perquè torni l'Independentisme, perquè torni l'Esquerra Republicana

Els objectius que van moure Esquerra Independentista a constituir-se ara fa dos anys, i que ens han mogut a continuar endavant amb aquest projecte continuen intactes i creiem honestament que són més necessaris que mai per a ERC:

- i. recuperar la imatge d'Esquerra com a partit independentista creïble, diferent i ardit, que només forma part de governs útils per superar l'autonomisme i fer passos fermes i visibles cap a la independència i la justícia social;**
- ii. abandonar l'estratègia de les negociacions a la baixa amb Madrid i començar a bastir una estratègia encaminada a parlar de tu a tu amb l'Estat espanyol i francès, obrint sempre que calgui el conflicte polític; i**
- iii. aprofundir en la democratització interna del partit i en la modernització de la seva estructura i la seva pràctica.**

No cal dir que des que vam enunciar per primer cop aquests objectius han canviat moltes coses. El president i el secretari general del partit són uns altres, l'executiva s'ha renovat, ha esclatat una crisi econòmica que ha remogut els fonaments de l'economia mundial i s'ha desenvolupat el llarg i desmanegat procés de negociació del finançament autonòmic de Catalunya. El que no ha canviat és, però, l'estratègia del partit fonamentada en l'acord amb el PSC (que continua subordinat al PSOE) i en el desenvolupament de l'Estatut retallat. Aquesta estratègia s'ha anat demostrant equivocada elecció rere elecció, també arran de la nova baixada electoral als comicis europeus del passat 7 de juny, comicis que també han servit per demostrar-nos que aquesta tendència a la baixa no s'arregla ni amb un bon candidat ni amb uns bons companys de viatge. És la nostra obligació com a militants recordar-ho i remarcar-ho: no anem bé.

En el dia d'avui, reunits i reunides en assemblea, des d'Esquerra Independentista volem llençar un missatge d'il·lusió a tota la militància descontenta per la marxa de les coses i una crida a que romangui dins el partit i se sumi a projecte de canvi que defensem des d'EI. Volem així mateix fer una crida a tots els simpatitzants i votants del partit que també estan descontents, per convidar-los a entrar a militar a l'històric partit de Macià i Companys per rejuvenir-lo i regenerar-lo. Volem convidar també aquells companys que segueixen confiant en l'estratègia de la direcció a que reflexionin sobre el que ha passat a les darreres conteses electorals i es preguntin si no va sent hora de canviar. I finalment, volem convidar a la reflexió la pròpia direcció del partit: si volen seguir amb la mateixa estratègia que ens està portant de davallada en davallada, nosaltres seguirem defensant, amb lleialtat a ERC, el nostre projecte de regeneració. Però si, per contra, assumeixen la necessitat d'un canvi d'estratègia que es fonamenti en la fermesa, la coherència i la credibilitat, ens trobaran al seu costat.

I és que no és moment de rendir-se, sinó de seguir lluitant. De bastir, pedra a pedra, l'Esquerra que tots i totes, militants i no militants, volem: l'Esquerra que fa por a Espanya i França, que lluita i triomfa, que va endavant. L'Esquerra del poble. Volem construir i construirem una nova Esquerra, un nou independentisme, i un nou país lliure, just i pròsper.